

NEGDJE IZMEĐU PRINCIPA I TEPANJA

Dosta je bilo priče o principima.
Mazljivo k'o pekmez...
I budala bi shvatila,
najbolje je da svatko ostane pri svojimima.
U tuđe bačve baruta
ne zabadam pojmove
svojih nanišanjenih potreba.
Osušilo mi se grlo od tepanja.
Vraćam se prkosno
na švrljanja između redova
i urlanja njemih strofa bunta;
'vjetar se vezat ne može'
kaže ona ljubavna...
Greška od starta,
ne vjeruj ljubavnima...
Uvijek imaju slabu točku
negdje između principa i tepanja.
Budi uragan. Zajebi stih
ispucanih promašaja.
Bit ću munja. Svjetlosno trenutna
moćnost nevidljivih meta
vlastitih savršenstava.
Čangrizavi kompleks
maloumnog dvoličja
nakratko me izbacio iz takta,
u vrijeme najsunčanijeg razdoblja
mojih inspiracija.
Jebi ga. Vraćam opet pogled
misterije neugasivog pucnja.
Meta bez principa.
Nišani ne trebaju tepanja.
Onda budimo par i u olujama
nenadjevovog stapanja
unikatnosti vlastitih municija.
Nitko nas neće vezat.
I ovo nije pjesma ljubavna.